

Haber-Yorum

Avustralya'da Yahudilerin Öldürülmesi, İslamcı Radikalizmle İlgili Bir Olay Mı Yoksa Mevcut Sistemin İnsanları Koruma Konusundaki Acziyeti Mi?

Haber:

ABD Başkanı Donald Trump, Sidney'de bir Yahudi Hanuka festivalinde 15 kişinin vurularak öldürülmesinden günler sonra "radikal İslamcı terörizme" karşı uluslararası savaş çağrısında bulundu.

Trump, Salı günü Beyaz Saray'da düzenlenen Hanuka resepsiyonunda, "Tüm uluslar radikal İslamcı terörizmin kötü güçlerine karşı birleşmeli ve biz de bunu yapıyoruz" dedi.

Sacid Akram ve oğlu Naveed, geçen Pazar akşamı popüler bir plajda Hanuka bayramını kutlayan kalabalığa ateş açarak 15 kişiyi öldürdü. (Mountains Site)

Yorum:

Avustralya'da Yahudileri hedef alan öldürme, medyada ve siyasette büyük bir tartışma dalgasına yol açtı ve Batı'daki bazı söylemler -her zamanki gibi- tam soruşturmaları veya bağlamın daha derinlemesine okunmasını beklemeden aceleci sonuçlara vararak suçu sözde "İslamcı radikalizmle" ilişkilendirdi. Ancak bu olayın aceleci bir şekilde ele alınması, suçun gerçeğini ortaya koymaktan ziyade, mevcut sistemin insanları koruyama konusunda acziyeti ve modern devletin hem çoğunluğu hem de güvenliği yönetme konusunda başarısızlığı gibi daha derin bir krizi gözler önüne sermektedir.

Öncelikle vurgulanması gereken şey, İslam'ın, dini ve milliyeti ne olursa olsun bir nefsi öldürmeyi kesinlikle haram kıldığı ve masum insanlara saldırmayı en büyük suçlardan biri olarak kabul ettiğidir. Özellikle kesin hukuki kanıtın bulunmadığı durumlarda, tek bir kişinin işlediği suçtan tüm bir dini sorumlu tutmak ahlaki, hukuki ve akli olarak imkansızdır. Bu spontane bağlantı bir analiz değil, politikalara hizmet eden siyasi bir propagandadır.

Avustralya'da yaşananlar –birçok Batı ülkesindeki benzer olaylarda olduğu gibi– güvenlik ve sosyal sistemdeki, ailelerin dağılması, psikolojik krizler, şiddetin yayılması ve güç ve çıkar mantığı lehine ahlaki değerlerin rolünün gerilemesi gibi yapısal bir kusuru yansıtmaktadır. Ancak rejimler bu gerçek nedenlerle yüzleşmek yerine, daha kolay olan yolu seçerek "İslam'ı" şeytanlaştırıp onu günah keçisi olarak sunmuşlardır.

Bundan daha da tehlikeli olanı, bu söylemin "aşırılıkla mücadele" bahanesiyle baskıyı genişletmeyi, kontrolü sıkılaştırmayı ve özellikle Müslümanlar için özgürlükleri kısıtlamayı haklı çıkarmak için kullanılırken, şiddetin gerçek kökenlerinin ise çözülmeden bırakılmasıdır. Böylece güvenlik, tüm insanları korumaktan seçici siyasi bir araca dönüşmektedir.

Bu olay bir kez daha, ahlaki siyasetten ayıran ve dini kamusal alandan dışlayan devletin gerçek güvenlik üretmekten aciz olduğunu ortaya koymuştur. Güvenlik sadece kameralar ve polislerden ibaret değildir; aksine değerler sistemi, adalet, aidiyet duygusu ve kolektif sorumlulukla ilgilidir. Bu temeller sarsıldığında, şiddet bir istisna değil, beklenen bir sonuç haline gelir.

Bugün gerekli olan şey, Müslümanları daha fazla suçlamak değil, aksine mevcut modelin ciddi bir şekilde gözden geçirilmesi ve dışlama ile nefretin güvenliği sağlamadığının, sadece adaletin toplumsal barışın gerçek garantörü olduğunun kabul edilmesidir. Ayrıca medya da ahlaki sorumluluğunu yerine getirmeli ve ne zaman bir suç işlense İslamofobiyi körüklemeyi bırakmalıdır; çünkü bu hiç kimseyi korumaz, aksine korku ve bölünme çemberini genişletir.

İslam Devleti'ne bir bakın; adalet ve eşitlik soyut ahlaki sloganlar olmamış, aksine din veya ırk ayrımı olmaksızın herkese uygulanan bağlayıcı bir yönetim sistemi olmuştur. Kurulduğu günden bu yana İslam Devleti, -Müslümanlar ve gayrimüslimler dahil- tebaanın korunma, güvenlik ve insan onuru hakkında eşit olmaları ilkesine dayanmaktadır; bu ilke, Yahudileri ve diğerlerini "müminlerle birlikte bir ümmet" olarak kabul eden ve ortak hak ve yükümlülükleri garanti eden siyasi bir sözleşme çerçevesinde müminlerin lehine olanın diğerlerinin de lehine olduğunu, müminlerin aleyhine olanın diğerlerinin de aleyhine olduğunu belirten Medine Vesikası'nda somutlaşmıştır. Dini aidiyet, yargı adaleti için bir engel olmamıştır; çünkü yöneticiler ve yönetilenler aynı yargı sistemine boyun eğiyordu ve gayrimüslimler, herhangi bir yetki veya inanç ayrıcalığı olmaksızın kadılar önünde özellikle Halifelerin hasımları olarak duruyorlardı.

Ayrıca İslam Devleti, herkesin haklarını koruyan idari ve yargı sistemi aracılığıyla pratik tabiiyet mefhumunu da pekiştirmiştir; bu yüzden ibadet yerleri korunmuş, inanç özgürlüğü garanti altına alınmış ve devlet, gayrimüslimleri korumayı ve savunmayı üstlenmiş, hatta onlara saldırmak, antlaşmanın ihlali olarak kabul edilmiştir. Adalet, çoğunluk veya güçle bağlantılı olmamış, aksine adalet, siyasi bir görev olmaktan önce dini bir farz olarak daha yüce olan ahlaki bir dengeyle bağlantılıydı. Bu nedenle yüzyıllar boyunca İslam Devleti, Avrupa'nın dini savaşlar ve dışlamayla boğuştuğu bir zamanda, çok dinli ve çok ırklı toplulukları asgari düzeydeki iç çatışmalarla yönetebilmiştir; bu da gerçek istikrarın baskı veya dışlama yoluyla değil, bir insan ile diğerinin arasını ayırmadan kapsamlı adaletle olacağını teyit etmektedir.

Ayrıca İslam Devleti suçla muamele etmede, bireysel sorumluluk ilkesine dayanmaktadır; yani suç, yalnızca failine atfedilir ve onun toplumuna, dinine veya kavmine yüklenmez. Bu da Kur'an'ın şu muhkem kaidesine uygundur: وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ **“Hiçbir günahkâr diğerinin günahını çekmez.”** [Zümer 17] Bu nedenle suçlu kişi, dini aidiyetine bakılmaksızın, haram olan bir fiili veya yasal olarak suç sayılan bir saldırıyı işlerse, kişisel olarak muhasebe edilir, başka hiç kimse onun suçundan sorumlu tutulmaz ve onun dinine veya grubuna mensup halkına toplu ceza uygulanmaz; çünkü İslami tasavvurda adalet, açık yargı prosedürleri içinde sadece bireyi muhasebe etmeye dayanır.

Sonuç olarak –şartlar ne olursa olsun– Avustralya'daki cinayet olayı, “İslamcı terörizmin” kanıtı değildir, aksine ilerici ve insani olduğunu iddia ederken insanları korumaktan aciz olan ve başkalarını suçlamak yoluyla krizden kaçmakta ısrar eden bir sistemin başarısızlığının başka bir kanıtıdır. Gerçek alternatif, silahlar ve hukuktan önce değerlere, adalete ve insanlığa olan saygıyı yeniden tesis etmekle başlar.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Abdulazim Haşlemon